

lovforslaget, men vi har også en række spørgsmål og ting, vi gerne vil have afklaret.

Det ligger sådan, som det også fremgår af forslaget, at man i 1991 forhøjede eller fordoblede strafferammerne for miljøkriminalitet – altså de strafferammer, der findes i særlovgivningen – og derfor kunne det jo være interessant at få en oversigt over, hvordan man egentlig straffer for den her form for kriminalitet. Mig bekendt – men det er muligvis, fordi jeg ikke ved det – har man ikke tilnærmelsesvis udnyttet de strafferammer, som man har i særlovgivningen, men det er jo generelt et problem med vores strafferammer.

Jeg kunne også godt tænke mig at vide, hvor mange domme der egentlig er afsagt på området, og så kunne jeg da også godt tænke mig at vide, om det her lovforslag eventuelt vil få en afsmittende effekt på de regler, der gælder i særlovgivningen.

Men jeg synes, at det er vigtigt, og det må vi så også have afklaret under udvalgsarbejdet, at de folk, som står bag miljøkriminalitet, kan straffes, uanset om det er et privatejet firma eller det er et selskab, og på den måde kan jeg se en række gode ting i lovforslaget, men jeg må også sige om de rent retssikkerhedsmæssige betragtninger, man også må gøre sig, at dér har vi i hvert fald en række spørgsmål, som vi vil stille under udvalgsarbejdet.

Anne Baastrup (SF):

Forslaget er grundlæggende i overensstemmelse med SF's politik på miljøområdet. Vi har længe ønsket, at de skader, der sker på miljøet, også får konsekvenser for de mennesker, der med forsæt gør det. Sagen er jo den, at de skader, der sker på miljøet, ofte foretages af mennesker, som har et betydeligt økonomisk udbytte af at se stort på miljøkonsekvenserne.

SF er i den forbindelse opmærksom på, at det kun er en skærpelse af allerede gældende lovgivning, det vil sige, det er ikke indførelse af nye strafbelagte områder, samt at lovgivningen ikke kommer til at ramme den almindelige erhvervsdrivende, som glemmer at tænke sig om.

Det er meget strenge betingelser, der er opstillet i bemærkningerne, og det er derfor kun den rent kriminelle handling, der her belægges med straf. Baggrunden for, at en sådan lovgivning er nødvendig, er, at det ikke er sjældent, miljøkriminalitet sker efter nøje økonomiske kalkuler over, hvad der kan betale sig.

De for svage bestemmelser, vi har i særlovgivningen, fanger ikke denne her kriminalitet på en måde, så denne gruppe af mennesker og virksomheder lader sig afskrække. Lad mig nævne et par eksempler: Dansk Kabelskrot og Proms. Denne kriminalitet sker som nævnt efter kold beregning, og så betyder det også, at lovgivningen ved stramning af straffene og overførsel af miljøkriminalitet til straffeloven vil blive en del af den kalkule, der foretages, eller med andre ord:

En bestemmelse af den her karakter – en beslutning om, at vi straffer miljøkriminalitet i straffeloven, har en høj grad af både kriminalpræventiv og specialpræventiv virkning, som kan få disse mennesker til at overveje sagen nøjere.

Men lovforslaget vil ikke få nogen betydning, for fru Gitte Seeberg har fuldstændig ret. Antallet af sager på miljøområdet, der har ført til straf i form af fængsel, er forsvindende lille. Lovforslaget vil ikke få nogen betydning, hvis ikke anklagemyndigheden styrkes.

Allerede i 1990 anbefalede Retsplejerådet en specialisering af anklagemyndigheden, men det er tilsyneladende umuligt at ændre, og lad mig citere Gorm Toftegaard Nielsen i Kristeligt Dagblad den 30. januar 1997, hvor han siger:

»Det at rokke ved dansk retsvæsen er noget af det tungeste, der findes. Justitsministeriet har en indædt tro på, at alle medarbejdere kan alt«, siger han. Endog lederen af Rigspolitiets rejseholds afdeling for miljøkriminalitet, Kurt Pedersen, siger også til Kristeligt Dagblad, at miljøsagerne kunne komme hurtigere og bedre gennem systemet, hvis anklagerne var meget mere rutinerede.

Så derfor vil jeg spørge justitsministeren, hvilke planer han har for at forbedre anklagemyndighedens muligheder for overhovedet at lade denne her lovgivning blive til noget. Der skal ikke herske tvivl om, at SF støtter forslaget.

Sagen er jo den, at vi groft kan dele virksomheder op i 3 grupper: De progressive virksomheder, der har brug for at komme videre og derfor udnytter miljømyndighedernes viden; virksomheder, som forsøger at holde sig på lovens grund; og miljøkriminelle – og det er kun den sidste gruppe, der her bliver inddraget i straffelovgivningen, og det gør de, fordi de satser hele deres virksomhed og hele deres indtjening på at tjene på miljøkriminalitet, og det finder vi er uacceptabelt.